

DISCOVERING
EUROPEAN
NEIGHBOURS IN
THE 3RD
AGE

Упознајмо европске суседе у трећем добу!

Анка Константиновић

Интервју са Анком Константиновић обављен је у њеном дому на Бањици, у улици која носи назив по крагујевачком учитељу који је стрељан заједно са својим ђацима. Госпођа Анка тај детаљ посебно наглашава јер је и сама цео свој живот пре свега педагог и алтруиста.

Анка Константиновић има преко деведесет година, али је веома чила. Моје познанство са овом дивном женом почело је преко књижевног часописа у коме сарађујем. Она ме је контактирала јер је желела да се у часопису објаве приче њене покојне пријатељице која је пореклом из Бранковине. Од нашег првог контакта била сам фасцинирана њеном енергијом, добродушношћу али и изразитом интелигенцијом. Велико је било моје изненађење када сам схватила колико година има.

Књиге и читање су центар њеног некадашњег и данашњег света.

Разговор за потребе пројекта смо почеле, наравно, причом о књигама и завршиле стиховима које је госпођа Анка рецитовала. Разговор је трајао веома дуго јер је основни ток био често пресецањем анегдотама, сећањима и причама које су се удаљавале од основних питања. Нека питања која су била болна остала су без одговора и поред мојих упорних понављања.

Њено детињство и младост обележила је њена мајка, чија се мудрост и алтруизам пренео на Анку Константиновић. Након положене матуре у женској шабачкој гимназији наставља школовање на Филолошком факултету у Београду, на одељењу за романистику. Ту упознаје свог будућег супруга, удаје се и рађа двоје деце. Са породицом се враћа у родно место. Наставља школовање на одсеку за англистику и цео свој радни век проводи у ОШ „Ната Јеличић“. Била је веома активна и ангажована као педагог. Основала је јединствен енглески хор састављен од ученица школе које су певале познате енглеске пеме. Такође је приредила и четири публикације за ученике од петог до осмог разреда у којима је обухватила тридесетак популарних енглеских песама. Са хором Сингинг гирлс гостовала је у више наврата на радију, телевизији и у Дому пионира. Веома је поносна на свој рад у школи. После одласка у пензију сели се у Београд. Не износи податке зашто долази до те промене у њеном животу. Веома мало говори о сопственој деци тако да је нејасно у кавим су односима. О покојном супругу Рељи и мајци Стани говори са великим поштовањем и љубављу.

Инсистира на поштовању које је као дете осећала према старијима, али указује и на то да су родитељи њених родитеља настрадали у Првом рату у болестима које су дошле са аустроугарским заробљеницима.

Када је питам о њеном животу сада она ведро одговара да „Ко дуго живи свашта доживи. Ко ми је крив.“

Док описује свакодневицу избегава причу о повреди, болестима, малој пензији. Инсистира на позитивном, алтруизму, дружењу. Њена порука старијој генерацији је да не буду себични старци. Не признаје дискриминацију старих и тврди да њу то не дотиче. Порука младима је да формирају своје породице и да буду оптимисти.

Разговор са Анком Константиновић је био окрепљујући и као увек научила сам доста тога новог. Подсетила ме је на неке дивне старе професоре који нису више са нама. Из својих полица са књигама извлачила је у току разговора нове и нове занимљиве књиге за децу и одрасле, новинске чланке, фотографије, драге предмете. Ипак најдрагоценије од свега је њен блистави ум који је фокусиран на савремену српску књижевност и ћирилично писмо. За себе каже да је убеђени ћириличар и пажљиви читалац.

У току разговора није ми била намера да се стриктно држим питања, али сам желела да ипак одговорим на захтеве пројекта. Жао ми је што су питања тако дефинисана да не могу да укључе читав серијал анегдота које осветљавају један узбудљив живот, препун пријатеља, књига, жудње за знањем, бољим светом. Огромна животна енергија у још увек крепком телу навела ме је на размишљање колико је дубоко моја саговорница у праву: човек има онолико колико другима даје.

У Београду и Лазаревцу, маја 2020.

Милица Матијевић